

स्वामी विवेकानंदाचे वाङ्मय:- मानवी कल्याणाचे उर्जास्त्रोतः

रामदास प्र.इंगळे
रा.आ.महाविद्यालय वाशीम

सारांश १९ जूनच्या १८६९ मध्ये जन्मलेल्या स्वामी विवेकानंदांचा जन्म दिवस जगत 'दुष्क दिन' म्हणून साजरा केला जातो. विषयाय आणि भुवनेश्वरी या दाम्पत्यांच्या घटी झाल्याच्या भूमीत जन्मलेले गौरी श्री. रामकृष्ण रामानंदांच्या जन्मदिनात जन्म आणि त्यांच्या जीवनाला दिशाच मिळाली. रामानंदांचा एक तत्कालीन शिष्य मिळाला. गुरुशिष्यांच्या हृदयातली मानवतावादी भावबुली समजात परिचय घडणु लागली. विदुषमंतीत जतिवेदांचे निर्मूलन होण्यासाठी त्यांचे आपल्या कायद्यातून वेदांवेदी विचार मांडणे, अनुभवता, उच्चवित्तेच्या मार्गदर्शनेतून समजाता मुक्त करण्याचा त्यांनी प्रयत्न केला.

प्रस्तावना :
अखिल मानवता स्वयंसेवी आणि आत्मनिर्भर बनविण्यासाठी विषयबुद्ध्याच्या माध्यमे भारतीय संस्कृतीचे दर्शन घडवित स्वामी विवेकानंद जगाचा प्रयोग करित राहिले. भारतीयतात स्वतःचा चळवळी विवेकानंद तरणाचे प्रेरणास्त्रोत होते. "तरणाचा संघटित कायद्यासाठी व त्याच्यातील तत्कालीन वेदांचे फलन वेदासतरीच मी जन्माला आल्याचे ते सांगतात." खरोखर जन्म २९ वर्षांच्या आयुष्यात त्यांनी विषयातील मानवता प्रकट प्रकाशाची बांधक आत्मिक तत्कालीन जगोच दिली. ४ जून १९०९ ला त्यांचा मृत्यू झाला असता तरी विचार कार्याने ते आजही तरणाचा प्रेरणा देत आहेत. मरण किती वर्षे जगता या वेदा ते कला जगता. समजाता तो काय वेदून गेला हे मानवाचे आहे. सत कविताने म्हटल्या इत्यादी

मुलते कित बडी ।
विनंदा उड जाये ॥
मुलते ते जाले खी ।
कित कदून जाये ॥

विवेकानंदांनी प्रत्येक तरणात आत्मविश्वास निर्माण करणारे विचार मांडून अखिल मानव समाजाला तत्कालीन बनविले "सो = ह = म" "मी तो आहे" "मी कोणीतरी आहे" असा तत्कालीन भाव मानवी मनात निर्माण करण्याचे अतीतिक कार्य विवेकानंदांनी केले. जीवनाला अर्थ प्राप्त करण्यासाठी दुर्बलता दूरकून आत्मविश्वासाने जीवन ध्येय पूर्ण करण्यासाठी स्वामी विवेकानंदांचे विचार प्रेरणास्त्रोत आहे. या वेदाता दुष्काला आणि अखिल मानवता उत्कर्ष करून घेण्यासाठी विवेकानंदांच्या विचाराची गरज आहे. "उड जागे का ! तुलते ध्येय प्राप्त होवू नयेत म्हणू नका, मना हे जमणार नाही मना ते जमणार नाही असे उक्तताप्रकारे जणू नका" असा कडक शाब्दत ते झोपलेल्या तरणांचा जागे करताना. त्यांच्या आयुष्यातील "सकडाची कथा" "डोळस मागील" हा त्यांच्या आत्मसाक्षात्काराचा भावून आत्मामुक्ती तत्कालीन प्रेरणादायी परिपक्व आहे. आत्मविश्वास ही जगण्याची शक्ती आहे. हा विश्वास अनुभव निर्माण होतो. प्रत्येक जीव हा तत्कालीन आहे, ज्ञानी आहे. असे विचार त्यांच्या भावणात अंतर्गत मानलेले दिसतात. विवेकानंद म्हणतात, "जगात तुम्ही किन्ना करताना, तसेच तुम्ही करताना, जग तुम्ही स्वतःला दुष्काले समजाताना तुम्ही दुष्काले करताना ! तुम्ही स्वतः तेजस्वी मनाताना ते तेजस्वी करताना !" मनात दुष्काले मनात मरणामुक्तीच मना

असता. दुर्दैवत हे दुःखाचे मूळ कारण आहे. इत्येक माणसाला ते असा आत्मनिर्भर होण्याचा सल्ला देतात. बल हे तुझ अमून तेच जीवनाची शक्ती आहे. एकदा अघघन केले नाही तरी
बालेन सब तरुणांनी आपले शरीर पुढेढीलसाखे बनविले पाहिजे. असे त्यांचे शब्द असते.

शिक्षणाबाबत स्वामी विवेकानंदानी स्पष्ट विचार मांडले आहेत "शिक्षण म्हणून असे काही वेगळे वसून मनुष्याच्या तिकाणी आधीच जे विद्यमान आहे त्याचे इच्छीकराण म्हणजे
शिक्षण होय." मूळतः इत्येकजीव शक्ती आहे. हे सर्वत्रक उदाहरण देवून त्यांनी सांगितले आहे. यश्याची बी मध्ये यदुन सल्लयलेला असतो ! आग गालोटीत असते, गालोटी गालोटीला
बसली की आग बाहेर येते, त्याउभागे इत्येक जीवाच्या अंतरीत तान विद्यमान असून त्याचा माणून शोध लागतो. शिक्षण देणे म्हणजे शानबाबते अज्ञान अंधकाराचे अंधकार दूर करणे होय.
शिक्षणाचा मूळ उदेश इतर इच्छासक्ती जागृत करणे. जिज्ञासा बाबतिये व इत्येक शक्तीला आत्मनिर्भर, स्वतंत्र व स्वाधिनकी बनविये आहे.

इत्येक शक्ती स्वतःच स्वतःचा गुण असतो. बालक,तेपटे स्वाभाविक बाइत असते. आरण यकत त्याला छानपणी स्थापने असते. बडोचा गुण विद्याप्याने विकसित वसून
त्यांच्यातील शौकिक शक्तीला बालना देणे. त्यांच्यातील शानला संक्रमित काण्यसळी उद्विधित करीत असतो. गुणने पवित्र अंतःकरणते हे कार्य केले पाहिजे. विद्याप्यांनी अतन्प्यातील शक्तीला
जागृत काण्यसळी शान लागला, उदा: पवित्रता, सत्ता, आदर, वैदिकता, चाौर्य हे गुण अंगी बाइरणते पाहिजे.

स्वामी विवेकानंदानी मनाच्या एकाउत्तेवर काय भा दितले आहे. मन जेव्हा एकाच व अंतर्गुण शौकन स्वतःचा केदित होते तेव्हा अतन्प्यातील सर्व शक्ती आतन्प्या दात बनतात. गुण
उत्पक्या पावलेत आजाती यकते तेव्हा वेगळत मागाका त्यांनी मन एकाच केले होते. शिक्षणाचा सार मनाची एकाउत आहे. आणि शिक्षणाचा छत्र अर्थ इच्छा शक्तीचा विकास करून माणून
यडविये आहे.

उद्विधितपान शिक्षणाचे महत्त्वपूर्ण स्थान आहे. स्वामी विवेकानंदानी एकसंध भासताचे स्वान पात्रिले होते. तरुण ही त्यांच्या कार्याची शक्ती होती. ते म्हणतात, "मला माणते हवी
आहेत, सरास,उत्साही, उदाहरण व विकसित आनी शौर तरुण मिळाले तर मी सर्व जगत अंतरी यडविये !" तरुण त्यांच्या विचार कार्याचा अधार असल्याने तरुणांचे संघटित
काण्यसळीच मी जमाला आल्याचे स्पष्ट करीत तरुणांना शक्तीमान होण्यासाठी तरुणांचा सल्ला देतात. "माया वेतल्याने तुमचे संकट उदात येणा नाही. तरुन तुमच्या दुःखाचा अंत होणा
नाही. जेवून माण्यपलेत शिदून शिदून शूनत शूनत सडत मा." "तुमच्या माण्यचे तुमकीच विद्यते अज्ञात, जे बल या सहाय्य तुमाला हवे आहे ते तुमच्या स्वतःच्या आत आहे" माणून
यडविये पात्र विचार तुमकी आत्मसात करा. तुमकी विदुधाचपेक्षा वेगळ अज्ञात. अशा तरुणाईला वेगळ वेगळ्या विचाराची वेगळी करून विवेकानंदानी तरुण भात यडवियेत. ते सांगतात
"भायबालीत हय, विचारालीत बुद्धी आणि कायशील हल देशाची आणि मान्यतेची शक्ती आहे." सर्व्यां भात सल्लय करीत विवेकानंदानी तरुणांमधील आत्मशाक्तीचा सुनिमि पुनवित्त.
वेदबाय टागोरींनी म्हटल्याकामाचे, "तुमला जर भासताचा अन्धकार कायचा असते तर विवेकानंदीचा अन्धकार का." छात्रोद्यार विवेकानंदीच्या विचारात भारतीय संस्कृतीचे दर्शन यडविये
शिक्षण उद्वेगाचा शक्तीमान भासली दिसते. स्वामी विवेकानंदीच्या कृती विचारात भारतीयत्व होते. ते म्हणतात, "मी भातबासी आहे इत्येक भारतीय माझा भाऊ आहे भारतीयत्व हेच माझे
जीवन आणि शिदुष्यनचे सद्भाय हेच माझे सद्भाय आहे." शिदुष्यनून भारतीयत्व जाणसणाऱ्या विवेकानंदीचा अंतरीक भाव विषयशेदुवाचा होत. १५ सप्टेंबर १८९३ मध्ये शिकागो येथील

साधनाचा सुधारण त्यांनी 'बंदू माराने'चा वाक्याने केला होता. ही विषयवस्तूचा हाक त्यांना जगातले मंडण्यही लंबी मुळात अनारिगो घममगत या बौद्ध विषयाने आपल्याला वेडा देवून दिली होती. विवेकानंदाच्या मनात बुद्ध होता त्यांनी अनेक धर्मांचा अभ्यास केला. बायबल,बंद फुाग, सुतरिदकातीत विद्या त्यांनी अभ्यासत केले. ते म्हणतात "या सर्व धर्मांचा मी ल्धीकारा केला." ते स्पष्टपणे सांगतात 'मी मीतीहीत नमाजना जाईत,बचेंमधे गुडपे टेंकवून प्रार्थना करीत, मी बुद्धाला लाग जाईत आणि साधू संभत ध्यान करीत.' यावरून त्यांना मान्यता हाच धर्म अर्पित होत.

आपल्या देशात आजही स्त्री-पुरुषांच्या, हुंडा,बलात्कारा स्त्री पुरुष विषमता पाहोटीची आहेत. स्त्रीला समाजाचे जीवन मिळाने पाहिले नवून स्त्री उच्चाटकात विवेकानंदांनी प्रेरणादायी विद्या मंडले आहेत. मुनाता म्हन,राजकीयन बचिकारा मरानिता अनेक आहेत आहे. विद्यांच्या उद्घातत मान्यते आणि देशाचे कल्याण आहे. विद्यांना योग समान देशा देशच उन्नत आहे. विद्यांच्या ज्या देशात समान होत नाही तो देश कधीही उन्नत होत नाही. मीतीमधे जीवनचे साधन्य साठीकेले अदून पश्चिम गलावून स्त्रीने काहीही संघटन करणं योग्य नाही. भारतीय संस्कृतीत स्त्रीचे महत्त्व 'माता' च्य भूमिकेत सामावले अदून पाश्चात्य संस्कृतीत 'पत्नी' च्या भूमिकेत असल्याचे स्पष्ट करतात. स्त्री पुरुष भेद न करता समान स्त्रीचा त्यांनी पुराकारा केला होता.

विवेकानंदांच्या काळामयदून भारतीय संस्कृतीचे दर्शन घडले. उदयाच्या उज्वल भागासाठी अनेक पिढीला प्रेरणा देणारा विचार त्यांत त्यांच्या कुली विचारान आहे. ज्या तरुणांमधे देशाचे भविष्य सांभाळने आहे त्या तरुणांना ध्येयकारी बचिकारा विचार उच्चर रादूमकीचा प्रत्यय देतात. मनाची एकाग्रता आणि सुदृढ इच्छाशक्ती हेो आत्मिक शक्ती देणारे विवेकानंदांचे सर्व विद्या मान्यी कल्याणाचे उर्जास्त्रोत आहे.

निष्कर्ष -

- 1) विवेकानंदांनी आत्मिक शक्तीदून मान्यतेचे कल्याण साधनांच्या भारतीय संस्कृतीचे दर्शन घडविले आहे.
- 2) विवेकानंद तरुणमाल पडकियारा तरुणांचे उर्जा स्त्रोत ठरतात.
- 3) विवेकानंदांच्या विचारात विश्वासाचा छाया अर्ध इच्छाशक्ती प्रकट करून मान्यी जीवनचा विकास साधणे आहे.
- 4) रादूमिर्मागत विवेकानंदांच्या विचारांचे महत्त्वपूर्ण स्थान आहे.
- 5) भारतीय स्त्रीचे महत्त्व 'माते' च्या भूमिकेत अदून स्त्री उद्घातत देशाची उन्नती साधता येते.

संदर्भ ग्रंथ -

- 1) तरुणांना आवाहन,त्यांनी विवेकानंद,राजकुमारमंड धंदोली नागपूर.
- 2) त्यांनी विवेकानंद,उद्योधती छंड ३, श्री राजकुमार आश्रम धंदोली नागपूर २००९.

Indian Streams Research Journal
ISSN 2230-7850
Volume-3, Issue-9, Oct-2013

Available online at www.aygrt.isrj.net

२) गद्यना शब्दावली, रामकृष्णमठ, धर्मशाला, राणपुरा प. शा. १००८